

PARLAMENT EUROPEJSKI

2004

2009

Dokument z posiedzenia

5.1.2005

B6-0032/05

PROJEKT REZOLUCJI

projekt w odpowiedzi na oświadczenie Komisji

zgodnie z art. 103 ust. 2 Regulaminu

złożyli Karl-Heinz Florenz, Avril Doyle, Eija-Riitta Korhola,

w imieniu grupy politycznej PPE-DE

złożyli Guido Sacconi, Dorette Corbey,

w imieniu grupy politycznej PSE

złożył Chris Davies,

w imieniu grupy politycznej ALDE

złożył Satu Hassi,

w imieniu grupy politycznej Verts/ALE

złożył Jonas Sjöstedt,
w imieniu grupy politycznej GUE/NGL

złożył Johannes Blokland,
w imieniu grupy politycznej IND/DEM

złożyli Liam Aylward, Brian Crowley, Cristiana Muscardini,
w imieniu grupy politycznej UEN

w sprawie wyniku spotkania konferencji w Buenos Aires w sprawie zmian
klimatycznych

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie wyniku spotkania konferencji w Buenos Aires w sprawie zmian klimatycznych

Parlament Europejski,

- uwzględniając Protokół z Kioto do Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie Zmian Klimatu (UNFCCC) z grudnia 1997 r. i przepisy proceduralne dla jego wdrożenia przyjęte na konferencjach w Bonn (lipiec 2001 r.), Marakeszu (listopad 2001 r.), New Delhi (listopad 2002 r.) i Mediolanie (grudzień 2003 r.), oraz Dziesiątą Konferencję Stron (COP-10), w Buenos Aires (Argentyna) od 6 do 17 grudnia 2004 r.,
 - uwzględniając swoją rezolucję w sprawie zmian klimatycznych z 17 listopada 2004 roku dot. strategii Unii Europejskiej na konferencję w Buenos Aires (COP-10),
 - uwzględniając art. 103 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że zmiana klimatu jest jednym z podstawowych wyzwań 21 wieku i ma w skali światowej bardzo niekorzystny wpływ na środowisko naturalne, pociąga za sobą konsekwencje gospodarcze i społeczne i przypuszczalnie wpłynie negatywnie na zrównoważony rozwój oraz na warunki życia milionów ludzi na całym świecie; w 2004 roku huragany, tajfuny i inne związane z pogodą katastrofy naturalne ponownie dotkliwie dotknęły społeczeństwa na całym świecie, w szczególności w krajach najuboższych; oprócz dramatów ludzkich i licznych ofiar wyrządziły one również szkody szacowane w 2004 roku na rekordową kwotę 90 miliardów dolarów;
- B. mając na uwadze, że pełne wprowadzenie Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie Zmian Klimatu (UNFCCC) oraz protokołu z Kioto mają zasadnicze znaczenie dla zajęcia się kluczowym problemem zmian klimatycznych i dla przyszłości środowiska naturalnego na świecie;
- C. mając na uwadze, że UNFCCC ustala ramy działań zmierzających do stabilizacji koncentracji gazów cieplarnianych w atmosferze w celu zapobieżenia „niebezpiecznemu antropogenicznemu wpływowi” na system klimatyczny; mając na uwadze, że konwencja UNFCCC weszła w życie 21 marca 1994 roku i obecnie liczy 189 stron;
- D. mając na uwadze, że do chwili obecnej 132 państwa i regionalne organizacje gospodarcze ratyfikowały Protokół z Kioto, w tym 37 stron z zał. 1, które reprezentują 61,6% emisji gazów cieplarnianych wg zał. 1 z roku 1990, tym samym spełniając warunek wejścia w życie Protokołu, co będzie miało miejsce 16 lutego 2005 roku;
- E. mając na uwadze, że kraje rozwinięte ponoszą główną odpowiedzialność za emisje gazów cieplarnianych i z tego powodu powinny odgrywać rolę przewodnią w procesie redukcji emisji; mając na uwadze, że Parlament Europejski stale wzywał Unię Europejską do utrzymania tej wiodącej roli;

- F. mając na uwadze, że Protokół z Kioto został ratyfikowany przez Wspólnotę Europejską 31 maja 2002 r., jak również przez jej Państwa Członkowskie, i zważywszy, że Parlament Europejski i Rada przyjęły akty prawne niezbędne dla wdrożenia postanowień Protokołu z Kioto we Wspólnocie Europejskiej; mając na uwadze, że 13 października 2003 roku Parlament Europejski i Rada wydały dyrektywę 2003/87/WE ustanawiającą system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie; mając na uwadze niedawne sprawozdanie Komisji o postępach w tym zakresie, które stwierdza, że UE jako całość jest na drodze do spełnienia zobowiązań wynikających z Protokołu z Kioto;
- G. mając na uwadze, że cele ustalone w Protokole z Kioto są istotnym warunkiem globalnej strategii odnośnie zmian klimatycznych, choć istnieje potrzeba wyznaczenia dalszych celów do zrealizowania w okresie po roku 2012; mając również na uwadze, że globalne emisje powinny zostać ograniczone o połowę do roku 2050 w celu ograniczenia globalnego ocieplenia do +2°C w porównaniu z poziomem sprzed industrializacji;
- H. mając na uwadze, że rok 2012 zbliża się bardzo szybko i potrzebna jest strategia na lata po roku 2012, która zajmie się długoterminowym wyzwaniem rozwoju źródeł energii o niskiej emisji dwutlenku węgla, technologii o niskiej emisji gazów cieplarnianych oraz energii odnawialnej;
1. Z zadowoleniem wita porozumienie międzynarodowe w sprawie decyzji podjętych na 10 sesji konferencji stron Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie Zmian Klimatu (UNFCCC), łącznie z opracowanym w Buenos Aires programem prac nad środkami adaptacji i reagowania oraz decyzją rozpoczęcia dialogu w sprawie przyszłych reakcji na zmiany klimatyczne w ramach UNFCCC i Protokołu z Kioto z maja 2005 roku;
 2. Głęboko wierzy, że Unia Europejska powinna zachować swą wiodącą rolę w międzynarodowych wysiłkach zwalczania zmian klimatycznych; dlatego też oczekuje, że UE przedstawi seminarium ekspertów rządowych propozycje przyszłych rozwiązań, co jest zgodne z celem UE, którym jest utrzymanie średniego światowego wzrostu temperatur poniżej + 2°C względem poziomu z okresu sprzed industrializacji, przy czym globalne emisje gazów cieplarnianych osiągną najwyższy poziom w ciągu nadchodzących dwóch dziesięcioleci oraz zachowaniu zasady równości, odpowiedzialności i zdolności do działania;
 3. Zauważa średnioterminową konieczność znacznego zwiększenia przez wszystkie kraje uprzemysłowione wysiłków zmierzających do ograniczenia emisji w celu osiągnięcia trudnego długoterminowego celu redukcji emisji; wzywa UE do wyznaczenia, zgodnie z wyżej wymienionymi celami, poziomów redukcji na wiosennym spotkaniu Rady Europejskiej w 2005 roku
 4. Wzywa Komisję i Państwa Członkowskie do intensyfikacji starań nawiązania dialogu z odpowiedzialnymi krajami całego świata w celu naszkicowania zrównoważonego planu zapobieżenia niebezpiecznym zmianom klimatycznym; potępia starania niektórych

państw zmierzające do utrudnienia rozpoczęcia negocjacji w sprawie zobowiązań w zakresie polityki klimatycznej po roku 2012;

5. Wzywa kraje, które nie ratyfikowały Protokołu z Kioto, aby uczyniły to jak najszybciej; wzywa rząd Stanów Zjednoczonych do ponownego rozważenia decyzji o nieprzystąpieniu i, w pierwszym rzędzie, do honorowania swych zobowiązań w ramach UNFCCC do ograniczenia swych emisji do poziomu z roku 1990; podkreśla dalej, że ratyfikacja i zastosowanie mechanizmów Protokołu pozwoliłoby Australii osiągnąć cele Protokołu z Kioto w sposób bardziej ekonomiczny;
6. Wzywa UE do podjęcia dalszych środków zmierzających do zwiększenia oszczędności energetycznych, poprawy wydajności energetycznej i przejścia na odnawialne źródła energii;
7. Wyraża niepokój o postęp w redukcji emisji w innych sektorach, któremu zagraża wzrost emisji związanych z transportem; uważa, że UE mogłaby nauczyć się od Kalifornii jak ograniczać emisje związane z transportem;
8. Podtrzymuje swe żądanie objęcia emisji związanych z lotami międzynarodowymi i żegluga celami redukcji emisji w drugim okresie zobowiązań od roku 2012;
9. Jest rozczarowany, że 10 Konferencja Stron nie wykorzystwała możliwości przygotowania dalszych celów na okres po roku 2012; w szczególności ubolewa nad tym, że Konferencja - mimo starań delegacji UE - zgodziła się jedynie na nieformalne spotkanie poświęcone przygotowaniu nowych celów w 2005 roku; nalega, by UE starannie i w ścisłej współpracy ze wszystkimi zainteresowanymi stronami na szczeblu międzynarodowym i regionalnym przygotowała się do udziału w tym spotkaniu, utrzymując wiodącą rolę w budowie silnej koalicji na rzecz dalszych międzynarodowych zobowiązań po roku 2012; podkreśla konieczność dania gospodarce możliwości planowania sytuacji po roku 2012 z pewną dozą pewności;
10. Nalega, by Seminarium Ekspertów Rządowych (SOGE) skoncentrowało się na ukierunkowanych na przyszłość dyskusjach nad Protokołem z Kioto w ramach UNFCCC w celu opracowania skutecznej i odpowiedniej reakcji na zmiany klimatyczne i opublikowało pisemne sprawozdanie z wyników, które powinno zostać wzięte pod uwagę podczas negocjacji;
11. Uważa, że przyszły system powinien być oparty na wspólnej, ale zróżnicowanej odpowiedzialności, na dalszych i większych redukcjach emisji po roku 2012 oraz zaangażowaniu większej liczby krajów w wysiłki zmierzające do redukcji emisji, mianowicie USA i bardziej rozwiniętych krajów rozwijających się; dlatego wzywa Komisję i Państwa Członkowskie do podkreślenia konieczności ochrony klimatu w rozmowach z partnerami międzynarodowymi, w szczególności z USA, Chinami i Indiami;
12. Podkreśla konieczność zwiększenia pomocy dla krajów rozwijających się na środki przystosowawcze; podkreśla ponad to, że mimo iż wszystkie kraje mają prawo do rozwoju gospodarczego, należy przedsięwziąć kroki dla zachęcenia do bardziej przyjaznych środowisku modeli rozwoju;

13. Ubolewa nad tym, że mimo obecności na konferencji COP-10, Stany Zjednoczone - największy emitent CO₂ - nie były gotowe do dyskusji nad dalszymi sposobami redukcji zmian klimatycznych; z wielkim zadowoleniem przyjmuje do wiadomości liczne inicjatywy podejmowane w USA na poziomie stanowym, takie jak Regional Greenhouse Gas Initiative obejmująca dziewięć północno-wschodnich stanów, podczas gdy Maryland, District of Columbia, Pennsylvania, wschodnie prowincje Kanady i Nowy Brunswick są obserwatorami tego procesu, którego celem jest przedyskutowanie modelu regionalnego programu przydzielania limitów emisji CO₂ i umożliwienia handlu nimi.
14. Wzywa Komisję do uwzględnienia w zbliżającym się sprawozdaniu o kosztach i korzyściach przyszłych polityk przeciwdziałania zmianom klimatycznym przyjęcia środków wyrównawczych dla usunięcia wszelkich korzyści w zakresie konkurencyjności, które mogliby mieć producenci z krajów uprzemysłowionych nie stosujących ograniczeń emisji CO₂; podkreśla, że przeciwdziałanie zmianom klimatycznym stwarza możliwości i bodźce dla innowacji, co zgodne jest z agendą lizbońską;
15. Popiera inicjatywy UE zmierzające do ograniczenia emisji gazów cieplarnianych, a szczególności system handlu prawami emisji, który rozpoczyna działalność w tym miesiącu i z wielkim zadowoleniem wita możliwość połączenia go z innymi państwami, takimi jak Kanada i Japonia; wzywa Komisję do rozważenia połączenia systemu handlu prawami emisji w UE z inicjatywami lokalnymi, które przyjęły limity emisji zgodne z celami UNFCCC; wzywa również Radę Europejską do zagwarantowania możliwości wykorzystania kredytów z mechanizmów związanych z projektami, zgodnie z dyrektywą łącząca mechanizmy czystego rozwoju i wspólnego wdrażania, również po roku 2012;
16. Wzywa obie Prezydencje 2005 roku do utrzymania, a nawet zwiększenia, tempa prac w tej dziedzinie przy jednoczesnym zwiększaniu poziomu zaangażowania i liczby międzynarodowych partnerów w tym procesie;
17. Podkreśla, że współpraca z Parlamentem Europejskim i Komisją była pouczająca i oczekuje, iż Rada znajdzie przed następną konferencją stron w Paryżu rozwiązanie umożliwiające uczestnikom z Parlamentu Europejskiego do posiedzeń koordynacyjnych UE przynajmniej w charakterze obserwatorów, z prawem lub bez prawa zabierania głosu;
18. Zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Komisji, Radzie, rządów i parlamentom Państw Członkowskich, Sekretariatowi Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie Zmian Klimatu, z prośbą o rozpowszechnienie go wśród stron umawiających się spoza UE.